

- 1 Priecāsies tuksnesis un izkaltusī nora,
klajums liksmos un ziedēs kā puķu lauks!**
- 2 Tie ziedēs un liksmos priekā un ar gavilēm!
Tiem ir dota Libāna godība, Karmela kalna košums un Saronas līdzenuma
glītums;
tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu Dieva jaukumu.**
- 3 Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus ļodzīgos ceļus!**
- 4 Sakait izmisušām sirdīm: "Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs!
Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk un jūs izglābs!"**
- 5 Tad aklo acis atvērsies un kurlo ausis atdarīsies.**
- 6 Tad klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gavilēs,
jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltošā klajumā.**
- 7 Un svelošā smilts taps par ezeru un izkaltusī zeme par ūdens avotu;
kur agrāk mājāja šakāļi, tur augš zāle un niedres.**
- 8 Un tur būs līdzens ceļš – ceļš, ko sauks par svēto ceļu.
Nešķīstie tur nespers savu kāju, tas ir Viņa tautas ceļš, drošs ceļš,
pat neprašas nevar tanī apmaldīties.**
- 9 Tur nebūs lauvu un plēsīgu zvēru, bet atsvabinātie pa to staigās.**
- 10 Tā Kunga atsvabinātie pa to atgriezīsies mājās un ar gavilēm pārnāks
Ciānā;
mūžīgs prieks staros pār viņu galvām;
prieks un liksmība pildīs viņu sirdis, skumjas un bēdas aizies tiem secen.**
- Jes. 35: 1–10**

Mīļā draudze!

Tā vien liekas, ka šodienas vārdi uz mums neattiecas. Mēs taču dzīvojam Latvijā, te nav nekādu tuksnešu. Un tomēr tie, kas seko līdzī jaunākajām ziņām, ir dzirdējuši par šī gada milzīgajiem ugunsgrēkiem Sibīrijā, Brazīlijā, ASV, Austrālijā, Spānijā. Ar klimata izmaiņām zeme sasilst un tuksneši izplatās aizvien vairāk. Mums varbūt liekas, ka tas mūs nevar skart, bet atliek paskatīties vēsturē, cik ātri lietas var mainīties.

Piemēram, Izraēlā pirms tūkstoš gadiem cilvēki nocirta visus kokus. Kāpēc viņi tā darīja? Jo toreiz turku valdība, kas tajā laikā valdīja arī Izraēlā, bija izdevusi likumu, ka par katru koku ir jāmaksā nodoklis. Protams, cilvēki negribēja to maksāt un nocirta visus kokus. Kādas tam bija sekas? Tiklīdz nocērt kokus, mitrums vairs netiek saglabāts un sāk veidoties tuksnesis. Tā notika, ka zemē, kurā reiz tecēja piens un medus, kļuva kaila nākamajos četri līdz piecsimt gadus.

Vēl viens piemērs. Kas ir bijis Anglijā, varbūt ir ievērojis, ka tur ir daudz kalnu bez kokiem. Tur labi, ja aug kāda zālīte vai kāds krūms, bet vairāk tur nav. Tā nebija vienmēr. Koki tika izcirsti tāpēc, ka tie bija nepieciešami kara flotei, lai varētu būvēt kuģus.

Kā ir ar mums? Netālu no mums Vācijā vairākos kalnainos apgabalos koki mirst, jo, laikam kļūstot siltākam, uzlabojas dzīves apstākļi mizgraužiem, kas rada bojājumus eglēm. Arī pie mums šogad tie ir strauji savairojušies. Vai paskatīsimies, kā pēc intensīvās rapšu audzēšanas lauki pārvēršas par tuksnesi.

Mēs redzam, kā mantkārība un varaskāre ietekmē dabu, kā mēs zāģējam zaru, uz kura mēs paši sēžam. Tātad pamatā klimata izmaiņām ir garīgi procesi, vērtības, kas virza mūsu darbību. Arī šodienas tekstā parādās šī kopsakarība starp to, kā mūsu sirds stāvoklis ietekmē apkārtējo vidi.

Mēs īsti nezinām, kādā situācijā šodienas vārdi tika teikti. Visticamāk, ka

tie bija domāti izsūtītajiem jūdiem, kurus pravietis aicināja atgriezties no izsūtījuma Babilonijā uz savām mājām. Lai uz turieni tiktu, bija jāpārvar garš ceļš caur milzīgiem tuksnešiem, kuriem nevarēja tā vienkārši pārlidot kā mūsdienās, bet bija jāiet kājām vairāku mēnešu garā ceļojumā. Lai kāda tieši bija vēsturiskā situācija, skaidrs ir tas, ka šeit ir runa par cilvēkiem, kuri ir noguruši, bezcerīgi un iebaidīti. Šos cilvēkus uzrunā pravietis ar saviem vārdiem. Vispirms viņš runā par prieku, ko izbaudīs tuksnesis un nora, ka tas ziedēs kā puķu lauks. Un tad viņš uzrunā savus tautiešus *pa tiešo*: ***Stipriniet nogurušās rokas, dariet stingrus ļodzīgos ceļus! Sakait izmisušām sirdīm: "Esiet stipras, nebīstieties! Redzi, te ir jūsu Dievs! Atriebība nāk un Dieva atmaksa! Viņš pats nāk un jūs izglābs!"***

Cilvēki lai viens otru stiprina un iedrošina, ka Dievs pats ir ar viņiem, ka Viņš tos vadīs un izglābs. Ja viņi to darīs, aklie, kurlie, klibie, mēmie atgūs veselību un tuksnesis pārvērtīsies par ezeru. Pats galvenais ir, ka izsūtītie dosies mājupceļā, un ka viņi droši un pasargāti atgriezīsies savā tēvu zemē, kur mūžīgs prieks staros pār viņu galvām.

Mēs šodien redzam, cik ļoti bezcerība ir iesakņojusies mūsu sirdī. Līdzīgi kā jūrā arī mūsu dvēselē ir izveidojušās mirušās zonas, kurās vairs nav dzīvības.

Mēs redzam, kas notiek ar mūsu attiecībām. Piemēram, ka laulības dzīvē vīrs un sieva atsvešinās, kā ikdienā ienāk vēsums un mīlestība lēnām izzūd, un visu pārņem tuksnesis. Vai tad, kad esam zaudējuši kādu tuvu cilvēku, cik grūti var būt turpināt pašam savu dzīvi. Vai, kad cilvēki saslimst ar vēzi vai kādu citu smagu slimību un tie vienkārši jūt, ka nav vairs spēka pretoties. Arī šajā laikā es jūtu, cik daudzi cilvēki ir nervozi un saspringti, nevar atstāt aiz sevis spriedzi un nemieru, paliek tikai nepiepildītas ilgas. Ir daudzas situācijas, kurās mūsu dzīve var likties kā tuksnesis.

Ja mūsu dzīvē vairs nav cerības, tad mēs grimstam. Tas pats attiecas arī uz lielajiem procesiem, kas notiek sabiedrībā un pasaulē. Ja cilvēkiem vairs nav cerības, ka viņi ar savu rīcību var apturēt, piemēram, klimata izmaiņas, tad mēs jau esam miruši, būdami dzīvi. Varbūt mums ir jāsaprot, kas tieši ir tas brīnums, ko mēs tik ļoti gaidām. Vai tas nozīmē, ka Dievs kaut ko pārdomās un uz vienu brīdi mums liks justies vienkārši ideāli, ka visas rūpes un bēdas vienkārši atkrīt? Vai eņģeļa pieskāriens visu izmainīs?

Nē, šodienas vārdi runā citu valodu. Pārmaiņas sākas ar to, ka mēs paši kļūstam par eņģeļiem, kas nes tālāk Labo vēsti, ka Kristus ir ienācis mūsu pasaulē, lai būtu ar ikvienu, kas ir noskumis un bez cerības. Lai varētu citus iedrošināt, mums pašiem ir jāierauga, ka Dievs ir sūtījis Savu Dēlu, lai mums parādītu, ka ir cerība pat visgrūtākajā brīdī, kad nāves tumsa un izmisums mūs pārņem, un Kristus augšāmcelšanās gaisma var arī mūs stiprināt un iepriecināt. Čehu disidents un pirmais prezidents Vaclavs Havels reiz teica: *"Cerība nav pārliecība, ka viss būs labi, bet pārliecība, ka visam ir sava jēga, neatkarīgi no tā, kas no tā iznāks."* Arī mēs esam ceļā. Arī mums ir jāšķērso bezcerības un vientulības tuksneši, lai nokļūtu uz apsolīto zemi. Iesim bez bailēm, palāvībā, ka Dievs mums rādīs ceļu, katru dienu rādot ar savu piemēru, ka ir vērts mainīties, vērts mīlēt, vērts sēt sēkliņas jauniem mežiem. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 15.12.2019. /